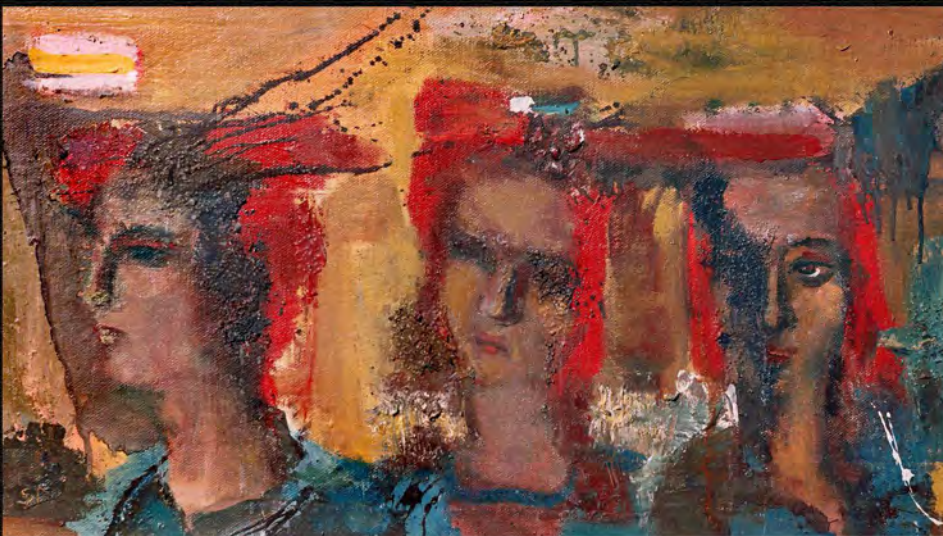

Олег Соловей

Живі і Мертві

Вірші, які все одно не врятують світ

Олег СОЛОВЕЙ

ЖИВІ І МЕРТВІ

Вірші, які все одно не врятовують світ

Видавнича агенція „OST”
Донецьк—2007

ББК 84 (4 Укр) — 5
С 60

Олег Соловей. Живі і Мертві:
С 60 Вірші 2004 — 2007 рр. — Донецьк:
Видавнича агенція „OST”, 2007. — 140 с.

Книга віршів Олега Солов'я „Живі і Мертві” представляє читачеві поетичні тексти, створені впродовж 2004—2007 років. Песимізм, порожнеча й невіра в будь-які перспективні проєкти сучасности, — ось ті чуттєві маркери, що визначають ліричну контрапунктуру поета.

*На обкладинці — робота донецького художника
Сергія Пріня “Плакальниці” (полотно, олія, 1997)*

© Соловей О., тексти 2007
© Норд-Прес, макет, 2007

ЖИВИ І МЕРТВІ

Вірші, які все одно не врятують світ

Присвячується Беберові

Був вибір між Христом і всім. Я вибрав,
але все інше вибрало мене.

Василь Герасим'юк

УБИТИ ЕЛЬЗУ

чорні вени твої вітчизно
хтось під шкіру мені зашив
як умру — відгуляйте тризну
хоч не відаю — чи заслужив...

ані краплі ж ворожої крові...
хтось сказав би — інакші часи
гей! веселі! щасливі! здорові! —
адже й я щось у серці носив...

14 червня 2005 р.

а божий гнів — то тільки ласка божа
її не вихопиш коли не заслужив —
не пив ще крові жодного з можливих
коли насправді мабуть і не жив...
тримайся ирїю — там кров твоя німує
і пам'яттю пече одного з білокрилих
вона мене й тебе — вона усіх перезимує
он бачиш після когось руки знову мие...

3 травня 2004 р.

заціпило на осінь і не попускає...
осінні гудзики вгризаються у вени
у тебе туск і тріпер у якоїсь лени
яка тебе на ранок навіть не згадає
все так мала: вона упевнено тримає —
та суча осінь що упевнено-пуста
а лена — що ж? — як цілуватиму в уста
то мо' ізнов-таки з приемністю згадає

21 травня 2004 р.

а то сестричко — трахнулися й досить
бо онде полум'я у ягодах шипшин
і прийдуть ті що вкотре вже опостінь
і збудять сина і отця — і скаже тихо син:
„настарчило й на вас прогірклої ожини
де чорна є біда там завше буде й чин
прокиньтесь від прокльонів (у)країни
чи так багато курви маєте в запасі україн?”

25 травня 2004 р.

торкайся серця тихо знічено й небавом
як лезом вен як пальчиком холодної води
і най вона гнучким і теплим воском стане
ачей достатньо вже смішної боротьби...
і ніби так що слово є й воно буває ніжним
воно пектиме стигмами — його не зачіпай
і будень буде — кілька довгих млявих тижнів
відтак причастя ситого намарно не чекай...

22 травня 2004 р.

є відстань поміж деревом і птахом
а втім не знаю сестро — мабуть ні
цей біль завис в повітрі понад дахом
а ми за звичкою все молилось землі

є спрага і нудьга можливих територій
є ольвія на овиді та овиду нема
мені сьогодні знов наснився крематорій
наснилась ти — ти знов була сама

комусь по-чорному над нами ворожити:
мамай пропав і вік не той а я люблю...
і хтось хороший поруч: жити чи не жити?
та не хвилюйтесь так — я сам себе уб'ю...

29 червня 2004 р.

я не вив не вбивав упокорених вовком
не топтав наче ряст чужинецьких знамен
не обмотував рани заляпаним шовком
не змагався — не ткав рятівний гобелен
я моливсь до свого незникогого Бога
а вівчарки ж були — не із рук вівчарів
і кривавилась давня комусь дорога
а за нею — нудьга й трупний чад ліхтарів

13 вересня 2004 р.

а буде тиха осінь — зірочка впаде
із неба — просто у скалічені долоні
сумирний серпень осінь: де-не-де
блукають п'яні аж щасливі коногони

оце твій край — твій випадок солодкий
й тому так затісно буває поміж рим
тепер сумуєш в інше — і не треба водки
простуй душе небавом наче пілігрим

та в осені затям ще вистачить тепла
бо є любов та інші знані переваги
не доторкнись лише ображеного скла
бо вересень заснув
напившись звично браги

16 вересня 2004 р.

де сина плач загорнутий у крижму
стікає стінами повільно мов кисіль
там крізь розхитану уражену харизму
на мене дивляться леправі звідусіль

їх тиха патока загусне чистим лезом
їх чорні погляди маркують наче тінь
це їх упевнено ростуть загострі вежі
і з лютим реготом згортають просторінь

отак між нами випросталась осінь
і теплим подихом лягла поміж дерев
ми мовчимо хоч нас ніхто не просить
а він росте — живий і лагідний як нерв

26 вересня 2004 р.

чомусь усе це більше не лякає —
з 13-го поверху у зустрічний асфальт
гучніше смійся курво навсікає
зачувши мій безжурний тихий альт

це може просто видобутий спадок
можливо сонмище що витекло зі стін
діягнозів нема — тож більшає загадок
чи він у нормі нині — мій гемоглобін?

і вкотре хвилями насунулось червоне
й розстрілює очицями упевнено впритул
а ти мовчиш заскочена розпустою півоній
що їх нечемний хтось заплів у паспарту...

1 жовтня 2004 р.

ця тиха музика без прощення і спину
вона для тих хто трохи не дійшов
а ще для тих яким стріляли в спину
і кров ще довго виступала з підошов
я не припнув тебе коротким на зелене
не пив з очей бавовняний туман
не я — хтось інший карбуватиме лілеї
на місці всіх твоїх колишніх рваних ран

21 травня 2005 р.

Дмитрові Стусу

наразі складно віддаватись глибині
отож рости — розвиднюючи темінь
плекай і множ оці невиспівані дні
бо просто й любо шпортатися в темі
про чий то кінь стоїть... чиї покоси
в чие сьогодні серце в'їлася іржа...
і хто помер а хто блукає далі босий
один — на відстані цілунку чи ножа...

30 червня 2005 р.

не суть що рух по колу чи наосліп
його все 'дно невдовзі вирівняє смерть
що увійде у цей понівечений простір
де днів нема — лиш темна круговерть
де чорні протяги ступають наче тіні
їх чуєш горлом — втім буває й гірш:
як після пива не замовити мартіні
отак сьогодні не завершити цей вірш

26 вересня 2005 р.

сидиш римуєш мовчки і не знаєш —
де він зависне — недописаний рядок
чи п'єш вино чи тихо засинаєш
а з клена падає кружляючи листок

що в нім записано всі дати і пригоди
і навіть назви ненаписаних ще книг
і рух у напрямку майбутньої погоди
торкання губ можливо навіть ніг

що вже на жаль не є якимось дивом
тому так дивно інколи дивитися на світ
що припада собі поволі чорним пилом
манірно кутаючись в теплий оксамит

4 жовтня 2005 р.

омагазинено приречено граційно:
картинки побуту занурені у ніч
ти в них нудьгуєш дещо провінційно
все так: життя така банальна річ...
цей злам гіпертрофованої кризи
як білий джаз — блідий оксюморон
чи хижий погляд нецілюваної лізи
що вийшла дихати повітрям на балкон

6 жовтня 2005 р.

цей тихий вересень постояв і пішов
лишивши краплю неспростовної вологи
і кілька слів — з усіх відомих мов —
у жовтий час — у прикрий час облоги

так мертво й штучно напливає армавір
теплом жіночим дихаючи з вікон
і не приспати з ночі видобутий вірш
бо ніч ляга на скло і тисне наче віко

і сивим острахом цих звужених зіниць
ураз безпечно виповниться простір
а дням цвяхів бракує й плащаниць
заліза й ран — аби ці дні відчути гостро

тому затримуєш не подих — майже гнів
між поглядів та усмішок кульгавих
й щоразу не стає банально-визначених слів
коли ідеш на став і завмираєш біля ставу

13 жовтня 2005 р.

останній вірш не привід для печалі
це пам'ять стукає майбутньому ув очі
немов загублений у сутінках трамвай
до всіх нічних пригод і ласий і охочий
останній вірш — це просто опівночі
відсутність сну що втім така доречна
немовби зашморг витканий на виріст
що в суті весь такий повільно-гречний

2 листопада 2005 р.

вже темна тінь моя благає з того світу
про відпочинок — судячи з усього
про той нечутний тихий дім
де буде батько син дружина й мати

чужих не буде там і навіть ворог буде не чужим
мені б такого ворога як друга
я був би з ним приятним і відвертим
а він мені б — за рано втраченого брата

і ми б сідали — *три* брати
сідали ввечері *утрьох*
жінки і діти поруч — всміхнені й щасливі
немов на правду з нами Бог і ми сполучені
із Богом

3 листопада 2005 р.

пам'яті п. Дарини Боргардт

сезон смертей наблизився впритул
з усім своїм прозорим чистим небом
і став навскіс — припишк і занімів
і так заляк — чи то від подиву чи гніву...
лишився в горлі недовистояний крик
пустивши гнів у цю спокійну зовні осінь
де кожна друга колія вивершується вспак
а дні розгублено простерті у завулок...

7 листопада 2005 р.

дзвінки опівночі скрадаються мов таті
і враз руйнують вистояну мить
вони затемнені і ледве-ледь картаті
несуть у дім неситу ненасить

яка завжди оскаржена й вагома
як сон що нагло згорнутий в сувій
що в нім себе плекає вдячна втома
і знак землі твоєї — чорний деревій

тож вирвеш дріт тамуючи тривогу
на всі чотири визнані кінці
пробоем цю опівночі знімаючи облогу
і тлум розвішаних дбайливо прапорців

9 листопада 2005 р.

убити ельзу — теплий синій промінь
що тужно й часто груди холодить
піймати крапельку вологи — просто в комір
і заплести цю одчайдушну мить
в твоє заплутане цілунками волосся
в твою таку дитинну ще ранкову хіть
приходь і будь мені самотньому за гостя
твоя відсутність так мені болить...

22 листопада 2005 р.

цей вологий надщерблений вечір
і загубленість чорна моя
най не ляжуть вагою на плечі
як лягає назустріч промерзла земля
най тобі прошепочуть тендітно
найтепліші якісь слова
ті що будуть народжені світлом
ніби радість — відома та все ж нова...

23 листопада 2005 р.

самотня ніч свідзінський чорна кава
і срібним болем світиться вікно...
ти де — така тендітна й ледь гіркава
хто п'є із уст твоїх настояне вино?

чи мо' в теплі чужім розігнаного вістря
ти вже судомно обертаєшся на брость
і тільки піт дрібними слізками намиста...
і жодних спогадів — чи був реально хтось

хто був би враз і пристрасним і ніжним
із ким би солодко вернулась до життя —
хоча б лише і на один короткий тиждень
короткий ніби ниточка спогадувань оця...

24 листопада 2005 р.

зимовий вовк не виживе один
хтось має завше бути поруч:
принаймні син — принаймні син —
це ж не у цирку — стрибати ув обруч

зимовий світ — не викличе слабких
він — танок вибраних можливо
тому й гарячий він — червоний сніг
коли тремтить на віях збудженої діви

зимові ігрища розгонять зимну кров
і кожен чесно сам відловить жереб:
у ліпшій разі — хрест і слід від підошов
а в гіршій — бук й на нім самотній череп

11 грудня 2005 р.

тож навіть вурду зварять інші а не ми —
якісь людці у масках і кривавих шатах
а нам — невпевнено дістатись до зими
й зігрітись мовчки у золі чужого свята
тамуючи ніяково незгорнутий поріз
що криком білим з аркушів росте
і не соромитись дитячих майже сліз
як хтось нагодиться підставити плече
під ту сподівану і вистраждану тризну
що в ній навряд чи всім дожити до різдва
і вкотре як молитву прочитаємо вітчизну
і так вовками білими заснемо сімома...

15 грудня 2005 р.

тож ваші мертві вибрали мене
торкнувшись лезом тіла
ваш біль живий — він швидко не мине
тому — не говоритиму про крила
стою курю схиляюся до кленів
що їх корою помста проросте
їх тепла кров відживить зимні вени
і жито вродить буйне і густе...

18 травня 2006 р. — 15 січня 2007 р.

визбируєш життя — зернятками у полі
і час вимірюєш — за тінями хрестів
а час — промерзлий тихий кволий
немовби ти що так нестерпно самотів
у напрямку минулих мічених століть
бо страх і біль — в осерді кожної дороги
отож — згадай мене в останню мить
накрившись ковдрою сумирної еклоги

15 січня 2007 р.

сидиш у келії, самотній ніби рак;
і так уже переживаєш це міжчасся;
і небо є, але немає жодної з ознак
того, у чім прочани мають щастя;
спогадуй травень, лютий, липень,
але найперше — лютий спогадай;
і як вона хворіла тиждень грипом,
і як в траві сміявся місяць май;
тож, рухайся наосліп — без упину;
перетривати зиму — праця не проста;
як не зустрів іще, кажи собі: зустріну,
немає сну, рахуй за звичкою до ста

15 січня 2007 р.

вночі до мене знов навідувалась смерть
й стояла, спершися на ліжку;
я ніби спав, але усе, здається, бачив,
хоч тлум пронизував найтоншу із кісток;
вона стояла й дивно посміхалась,
вимірюючи тугу, ніби фаренгейт;
і був звичайний страх, і він мене впокорив;
й назавше в мене чорний увійшов...

16 січня 2007 р.

сиділа банда при столі — навколо мрії
і дух важкий над хатою повис
довкола хати билися й зникали чорторії
а мрія висла і не падала униз
сиділи мертві і живі — сиділи мовчки
сиділи й мріяли у напрямку тортур
бо світ припас для них такі запаси жовчі
що й Божий їх не втримав би міхур
сиділа банда при столі — був тихий вечір
і думалось: як вийти зі страшної веремії
утім не прагнули ні помсти ані втечі
сиділи мовчки при столі — навколо мрії

17 січня 2007 р.

уступишся і все — вважай зламали брость
це твій ескорт зимових ніжних тигрів
що поміж ними й рідний хтось
втрачає вже тебе — вважай не вигріб...
лишилося життя — між пестошів ворожих
між передбачених провісником одмін
і хтось один — заледве-ледь на тебе схожий
дивився так як тільки й міг дивитись син...

17 січня 2007 р.

ця парость, що розкошує на зрубі —
уже навряд чи до вівторка доросте
цілуєш стегна й навіть губи
та щось лишається за дужками проте
це так немовби клаптиками снів
годуєш свій промерзлий ранок
що був припишк а потім занімів
між двох надійно склеєних фіранок

18 січня 2007 р.

а гаддя кублиться — все далі й далі —
уже на грудях чорним розляглось...
які часи — такі голубчику й скрижалі —
заледве не щодня стається щось
до чого вже вривається твій стерп
хіба тікати... втім — можливість втечі
хтось мудрий з аркушів сценарію зітер
простерши путь між погляди овеці

18 січня 2007 р.

наговори мені хоч трохи снігу
а втім мовчи — не говори
бо раз в житті артикульоване *айнциге*
не скоро серцем відболить
перефарбуй цей простір туги
хоча — ще й фарб таких нема
бо як зі степу прийде наше *пугу-пугу*
тоді вважай — не буде жартома
кленовий схід покличе до походу
і кожен пасерб стане вояком
і бидло вступиться прадавньому народу
живий і мертвий сядуть за столом

9 лютого 2007 р.

Василеві Герасим'юку

я тихо вмер — не буде панахиди
цілунків пестоців та іншої біди
я так помер що навіть змії-аскариди
не встигли вийти з чорної води

Господь простяг мені обидві руки
і мовив так: відголоси
ту чорну папороть — той овид муки
а потім навіть смерти не проси...

5 лютого 2007 р.

минаєш небо — гори ці нестерпні
і йдеш вниз — у повінь самоти
а там — душа і руки — теплі
і теплий світ — лиш небо перейти
у небі хмари — теплі наче хворі
на серці камінь — вигадка біди
до серця сходи — чорні й мармурові
і теплий світ — лиш небо перейти

15 лютого 2007 р.

заціпило — й не хочеться стогнати,
кишками аркуші скребти;
весна й життя, а поміж ними — ґрати
і чорний хтось, з яким уже на ти;
той чорний хтось, якому вже замало
на попіл перекришених хрестів,
згвалтує схід, але змовчать імами, —
забракне їм, смиренным, слів...

11 квітня 2007 р.

це просто цвинтар — ані руш
його могильний спокій;
їх тут нема — промерзлих наших душ,
цей спокій і ґрунтовний, і глибокий;
тут порозгублено печалі і жалі,
запався спів, запався навіть голос,
вже не зібратись друзям при столі,
і тільки явір — наче сивий волос,
ще зрідка вирушить навстріч
і той, — зупиниться і змовкне,
і так стоятиме в мереживі сторіч
самотнім докором, неначе вовком

12 квітня 2007 р.

відкрити двері й вистояти мить
в німім розгоні цвинтарного тиску
а як під нігтями на правду заболить
тоді вже можна підбивати ризику

під тим кого любив або не встиг
ачей не марно плачуть білі хмари
це знову хтось із наших занеміг
відтак йому вже грають на флюярі

відкрити двері й вистояти мить
так некорисно в сонце задивитись
агов! ублюдки! нумо — доженіть! —
вам так либонь ніколи не напиться...

26 березня 2007 р.

Іванові Андрусяку

коронований снігом перейдеш цю зиму глибоку
підсвічений небом дістанешся древніх могил
а далі побачиш — то скільки вже стане ока
як розпалює вічний аскер своє вогнище
з наших тіл

і знайдеш старий лук і стрілу запечеш молоду
і не згине аскер бо він згинути так вже не може
і панянку втечеш з того краю що виплесне
в небо орду
і панянка у снах тобі вистелить ложе

тож не бійся провалля бо має й провалля
свою межу
бо всі ріки стікають судинами з пагорбів вниз
бережися тих рік а вже ріки я сам збережу
бо як стануть мерці —
поховати не вистачить брате риз

6 лютого 2007 р.

3 КНИГИ

КОНУСИ І ДИРИЖАБЛІ

осінь під шкірою

ця осінь видається занадто довгою
в принципі як і саме життя
коли немає з ким про всі ці речі поговорити

у листопаді кров стає все густішою
а повітря — прозорішим і небезпечнішим
і ти раптом починаєш так гостро усе розуміти:

перелітні птахи та усі принагідні жінки
залишають кордони твоїх помешкань
і це є на правду надійний тривалий знак

зрештою нічого немає дивного
це просто осінь починає жити під шкірою
коли немає з ким про всі ці речі поговорити...

4 листопада 2004 р.

конуси і дирижаблі

це завше буває лише уві сні
сни як відомо нам не належать
і це мабуть правильно
попри те що у снах найчастіше буває страшно
колись має бути нарешті страшно
адже ми того варті? адже за все
що ми написали і випили в цьому житті
все одно колись доведеться відповідати
.....
цих правил змінити не можна
усе це лиш *конуси і дирижаблі*:
контамінація інших уявних картинок

14 жовтня 2004 р.

Сосюра

знаєш мала
немає нічого красивішого
за синє вечірнє донецьке небо
яке я учора тобі показав
а мені свого часу його відкривав
Сосюра
відомий пролетарський поет
у якого було більше жінок
ніж листя на цьому клені
та ще більше було у нього
хороших і сумовитих віршів

ти можеш прочитати сьогодні
що він був придурком
боявся режиму ховався в дурдомі
але ти не вір маленька –
усі ці задрипані літературознавці –
вони просто відпрацьовують
свій щоденний ранковий гот-дог
і пляшечку ванільної кока-коли

їх зрештою можна і зрозуміти –
вони хочуть не так і багато:

хочуть удома зробити евроремонт
хочуть мати хорошу білизну
й достатньо грошей
а коли пощастить то й коханця –
усміхненого придурка з об'єднаної Європи
до того ж:
звідки їм знати забрьоханим бідним
що все це марно –
що третя світова війна уже почалася

24 червня 2004 р.

ось так непомітно минало літо

я просто взяв і вийшов на перон
на якійсь невідомій маленькій станції
потім мені сказали що це був Київ
а я навіть не встиг здивуватися

я їхав з Донецька кудись у Карпати
тоді у Донецьку був серпень і теплий вітер
а ти їхала зовсім у інший бік
можливо кудись в Севастополь –

місто військової слави і пляжного сексу
потім ти звісно мені розкажеш
а я навіть не спробую здивуватись
між нами існує кармічний чи як там його зв'язок

ось так непомітно минало літо
я схуднув укотре на десять кіло
а ти вкотре була неможливо красива
я їхав на захід а ти на південь

чомусь так завше буває у цій країні
чомусь так завше буває в моєму житті

24 серпня 2004 р.

підтримуючи розмову

випадкова осіння шльондра
сидить зовсім гола в моєму ліжку
примхливо схрестивши поголені ноги
і роздивляється книги
які я купив але так і не встиг прочитати
п'є з кришталевої склянки вермут б'янку
який я тримав для тебе але ти не прийшла
замість тебе прийшла ця сука

я думаю про щось осіннє і неможливе
і намагаюся якось підтримувати розмову
виявляється ця курва знає про мене досить багато
більше ніж можна від неї було сподіватись
я трохи здивований майже розчулений
та невдовзі все стає зрозуміло
вона ще в школі читала мої романи:
„тронка” „собор” „циклон” „людина і зброя”...

я дивився в вікно а вона говорила пила і курила
я уже шкодував про таке випадкове знайомство
і тому запитав а чи не знайома вона
з моїм раннім романом в новелах „вершники”?
спитав це цілком серйозно

здається саме після цього вона і образилась
швидко вдяглася й пішла
я навіть не встиг спитати що сталося
і в чому справа

який з тебе на фіг танкіст? —
говорила в таких от випадках одна моя давня
хороша знайома

5 листопада 2004 р.

харків awaiting

Сашкові Ушкалову

харків за вікнами
завше з'являється трохи містично
можливо тому що буває занадто рано
занадто рано навіть для першої сигарети
не говорячи вже про розчинну каву
ранковий секс
читання лекцій з історії української літератури

власне харків і вся його турбулентність
яку хтось прочитує як топоніміку опору
цей завод де роблять розумну машину трактор
це і є половина історії української літератури
харків о п'ятій ранку —
це трохи підвищений тиск
харків під вечір —
це просто радість і вдячна втома

6 грудня 2004 р.

від'ємність краєвиду

інколи досить сумно отак сидіти
за столиком у каварні
навпроти жінки приблизно
мабуть одного зі мною віку
вона сидить із якимось придурком
намагаючись привабливо йому посміхатись
вони п'ють горілку
нормальний зрештою напій
та це лише зайве підкреслює
що він таки справді придурок
у тому сенсі що міг би її пригостити
чимось хоч трохи ліпшим
можливо вона того варта
в усякому разі мені так здається
а можливо мені її просто шкода
як зрештою інших усіх жінок
приблизно одного зі мною віку
невдовзі мені уже тридцять п'ять
і я уже мабуть знаю
чому і коли жінкам пропонують водку
і що потім з ними роблять

на жаль мені трохи про це відомо
про всі ці гидотні від'ємні речі —

горілчаний драйв пролетарська любов
і вкотре забуте на ранок чиєсь ім'я
а поруч — чисте й високе місцеве небо
його навіть можна торкнутись рукою
пустивши до ванни гарячу воду
затиснувши в пальцях звичайне лезо...

20 січня 2005 р.

Граматика наших стосунків

мені подобаються жінки
що схильні спускати стосунки на гальмах

(пані Марино! я розумію
я розумію усю граматичну скрутність
ужитої попередньо конструкції
але якщо я скажу інакше — це буду не я
а тільки ще один клонований
під *теперішній час* українець
не думаю що вам би сього на правду хотілось
а кличний відмінок до речі на місці
бачите з кличним відмінком усе гаразд!)

отож я продовжую
бо загалом хоча й поважаю граматику
укр. мови але наразі хотілось про інше
власне якщо пам'ятаєте то *про жінок*
що схильні спускати свої стосунки на гальмах
адже мені подобаються саме *такі* жінки
я навіть інколи дарую їм квіти
але не так часто як робить це дехто інший
не маючи іншого простору для маневрів
не маючи інших засобів впливу на тих жінок

*це дуже складна наука —
граматика наших стосунків*

от приміром *хтось* вимикає свій телефон
і стає *недоступним* на цілий тиждень або і два
не в тому звичайно сенсі — інакше вагоміше зліше
і тоді уже янголи розпачу залазять в мої кишені
і в'ють там собі кубельце —

вони кмітливі їх цьому вчили
в одному з небесних вищих навчальних закладів
вони шліфували своє мистецтво

на безлічі інших поетів
минулого і сьогодення
кваліфікацію їх я не годен піддати
найменшому сумніву
я не здатний чинити навіть найменшого опору

мабуть саме тому мені подобаються жінки
яких можна набрати уже після всього
сказати: привіт як справи чому ага не знаю
можливо завтра о'к давай десь у центрі
скажімо о шостій

17 березня 2005 р.

бюстгальтер третього розміру

взагалі-то по телефону вона сказала
що в неї четвертий розмір
і я ще тоді подумав:
*так багато мені не випити
аж так сильно мені не вмазатись*
шкода й говорити —
мені було трохи незатишно й стрьомно
напередодні першої нашої зустрічі

але в принципі все відбулося
по-людськи — чемно лірично тихо
потім чомусь пригадався Малевич
у вигляді тихої синьої хмари
що нависла не звідки над нашим ліжком
біля якого самотньо й понуро застиг
у німому чеканні

червоний мов серце бушмена у пащі лева
її бюстгальтер третього розміру

попередній рядок — це до того
що коли пригасає сублімаційний
шквал сексуальності —
починається сексуальність у *чистому вигляді*
щось на кшталт *ліричного абсолюту*
Юджина Джоласа

якщо ви звичайно про нього що-небудь чули...

19 квітня 2005 р.

сайгон (самотність)

хочеш
я розповім тобі про самотність? —
мені дещо про це відомо

самотність —
це не тоді коли хочеться вити вовком
або працювати кондуктором у трамваї

самотність —
це коли стоїш на приступках каварні сайгон
але немає мужности туди зайти бо немає з ким

сайгон —
це коли тобі так хуйово що хочеться здохнути
або щонайменше більше нікого ніколи не бачити

6-7 лютого 2005 р.

сайгон (місто з вікна каварні)

це місто з вікна каварні
найчастіше мені нагадує
будинки усіх ненормальних
розпущених
на якісь неймовірні зимові канікули
і це мабуть завше буде мене дивувати
до цього мабуть не можна звикнути
але з цим доводиться якось жити
між іншим —
у жодному разі не варто із цим боротись
навіть не хочу про це говорити
тому знову прошу панянку
у блакитних джинсах Lexus
принести пляшку мого вина
це буде мускат аліянца білий
у своїх звичках я трохи консервативний

до каварні заходить мужчина
і заносить з собою шум трамваю
я тим часом закурюю нову сигарету
дещо незграбно збиваючи попіл
бо одночасно в галактиці UMC
намагаюся розшукати старого Бена

він міг би мене підтримати в цю хвилину
тим часом приносять моє вино
замість риби до нього –
пельмені фрі та солоний червоний соус
і життя як не дивно триває далі
і це не найгірші хвилини мого життя

а з вулиці знову заходять люди й знімають одяг
там звідки вони приходять
мабуть ще й досі континентальна сувора зима
а тут приємний жіночий голос з етеру fm
і пельмені — гарячі а вино невідомо чому —
холодне

отож пельмені до них — вино
тим часом нарешті знайшовся Бен —
він просто зайшов до каварні і зняв капелюха
і ми попросили для нього фужер
серед інших його новин була і така:
сьогодні зранку
він знову не зміг закінчити роман

я навіть схильний вважати
що саме це нас так міцно єднає
а не його єврейство
чи там моє українство
я теж років п'ять як пишу свій перший роман
щоправда „пишу” — це трохи занадто сказано

а про *місто з вікна каварні* немає більше
чого сказати

з вікон цієї каварні місто тимчасово
ніби-то і не існує
і справа зовсім не у фіранках
що ховають віконні рами
усе набагато складніше я би навіть сказав —
драматичніше:
адже це була тільки спроба сховати або сховатись
інших бажань пропозицій чи скарг
наразі у мене немає...

8 лютого 2005 р.

без аргументів

я приміром у жодному разі не хочу в европу
але це зовсім не свідчить що я хочу кудись
якихось більш-менш притомних аргументів
у мене звичайно немає — не хочу і все *і фініш*
як говорить один мій знайомий письменник
коли я агітую його добровільно скласти зброю
підняти руки і тримати їх так аби було видно
кондуктору пасажиром і контролерові одночасно

17 березня 2005 р.

просто така ріка

вони хочуть анального сексу
і ти їм даєш — тобі не шкода
ти така добра... й така мала...
вибач звичайно — слова не ті
зрештою це й не слова
а ти не жінка — ти просто така ріка

їм потрібна твоя доброта і молодість
і ти їм зазвичай даєш
але ці твої сльози —
вони пропікають дірки у моїх долонях
потім вони — не повіриш —
болять судомлять і вибухають чорним

трохи ром-коли —
некорисний звичайно напій
але єдиний
який я можу сьогодні вживати зранку
і не губитися і не вмирати
пам'ятаючи при тому що десь є ти
і є твої чисті і грішні сльози

13 липня 2004 р.

запах жінки

сидіти в каварні й писати вірші
писати прозу яку замість тебе
напевно ніхто не напише
ловити запах жінки навпроти

потім можливо піти разом з нею
прокинутись гірко від запаху кави
від запаху віршів в її волоссі
і цілувати ті вірші і те волосся

так як цілують причинну радість
ці теплі стегна їх тьмяний вигин
писати присмак солоний жінки
цю радість що кожного разу інша

27 жовтня 2005 р.

кілька тупих питань

і що тоді в підсумку нам залишається?
ну звісно сплачувати вчасно усі податки
адже це наша з тобою маленька країна
це наш із тобою смарагдовий острів
це наш із тобою по вінця загіджений дім

вивчати на всякий можливий випадок
мову бушменів або іврит
адже для еміграції завше знайдеться привід
мовознавство стає актуальним
перед початком нової війни

вчасно поповнювати рахунки своїх мобільних
зрідка давати про себе знати старим знайомим
сидіти в порожній каварні і тихо вживати пиво
бо кава в місцевих каварнях така від'ємна
а водка — ну скільки на правду можна її вживати?

19 січня 2005 р.

бездомність (донецьк—київ—транзит)

вона починається разом з пероном
тобто задовго до того
як починаєш їсти в американських фаст-фудах
і кохатися в їх туалетах

і все було майже добре
навіть чомусь не спізнився потяг
втім запізнилася ти — хвилин на двадцять
я розумію — бувало й гірше
але ж не тут
де бездомність на кожному кроці —
в усіх кишнях

твій мобільний мовчить і мене накриває
я намагаюся влізти назад до свого вагону
показую провідникові квиток і паспорт
щось пояснюю
жінка середніх років лише
сумно на мене дивиться
і кличе іншу — відчутно молодшу
та підходить і каже:

що синку? стрьомно? хуйово тобі?
уперше в столиці? хочеш до мами?
немає грошей?

я чую як в грудях вовтузиться розпач
як завше в таких от випадках
мною ненав'язливо починає цікавитись міліція
хоча що у мені може бути цікавого
спілкуємось досить ввічливо
документи в порядку зброї немає
наркотиків теж немає
навіть жодних донецьких понтів немає
тож мені дають спокій і радять погрітися
у вокзалі
можливо випити чаю і вже там дочекатись своїх

я дякую але залишаюся на пероні
потяг лежить біля ніг мов убита гадюка
перон спорожнів я стою і курю
розуміючи: *так попадати в моєму віці...*
і це вже діагноз — із цим неможливо боротись
коли твій мобільний мовчить а у небі
брунатні хмари

попереду київ — багато гостей і киян
метро до якого нормальній людині не можна
сміття і протяги у переходах —
циганщина й інші не надто комфортні речі

і я уже хочу додому...

о п'ятій ранку я зійшов на перон свого міста
і хитаючись від вітру
і ледве помітної неприяні довкола
подумав
що суть бездомности не у твоєму киеві
і не у презервативах які ти носиш мала
в наплічнику
аби безпечно віддатись якомусь придуркові
прямо в його маршрутці
вона у бажанні приміром
когось цитувати о п'ятій ранку –
ну хоч би і андруховича:
*коли ти не хочеш чи взагалі не здатна
узяти від мене хоч трохи любови*
то і не треба...
принагідно ще раз відсмокчеш
у водія маршрутки
а поруч з поетом –
за усіма ознаками жанру –
має бути лише принцеса
і зовсім уже останнє: ти звичайно ще дуже мала
але все-таки маєш знати
що в цьому гидотному світі
все продається та на щастя
і досі не все купується...

21 грудня 2005 р.

ne s kem vypit' vodki...

у мене був друг
власне мабуть хороший знайомий
а потім його не стало –
якось так несподівано зник
його довго шукала міліція
шукали батьки дружина численні коханки і
кілька друзів
потім про нього вже всі забули
природньо – забув і я
і от в електронній пошті знаходжу такий і-мейл:
„privet! a neujovo ja tut okopalsja a?
sovsem kak uchili v armiji.
vsjo b nicheho, da tebja ne hvatajet –
ne s kem vypit' vodki...”

я відповів:
„jakoho huja? na tebe chekaje syn,
jomu uzhe, mabut' p'jat”
більше листів не було
і я уже встиг про нього ґрунтовно забути

аж ось нещодавно зустрів його сина
він грався з м'ячем – йому уже мабуть шість
його мама сиділа на лавці й сумно курила
я так і не зміг підійти й привітатись
спитати – скільки ж насправді уже малому?

13 січня 2006 р.

сестри говорять що всі мужики уроди

якісь незнайомі сестри
(жодних асоціацій із милосердям –
одна шатенка і дві білявки)
за сусіднім столиком п'ють червоне вино
і говорять (мені дуже добре чути)
що *всі мужики – уроди*

підводжу очі до цих сестер
шатенка мило мені посміхається
і підпалює сигарету
намагаючись робити це сексуально
пригадуючи ознаки сексуальної поведінки
ну там облизує губи на мить опускає вії
довгими пальцями пестить маленький самсунг
починає комусь дзвонити

я тим часом берусь за свою карафку
ілюструючи гасло що всі мужики уроди
мене більше цікавлять виделка і ніж
ніж те як шатенка на мить опускає вії
(мої зовсім недавні рани
ще і досі мені болять)

тому я допиваю свою горілку
залишаючи на тарілці шматочок піци
підпалюю ще одну сигарету
і подумки зичу шатенці й обом білявкам
лише добра –
(якийсь такий зовсім ліричний настрої...)

коли я підводжусь й минаю їх столик
білявки сміються і палять
шатенка говорить по телефону

23 січня 2006 р.

Софі Марсо

другий вже поспіль вечір
дивлюсь на Софі Марсо
і несподівано усвідомлюю:
я більше не хочу писати вірші
й читати лекції з історії української літератури –
я хочу знімати фільми...

це зрештою не така вже й крута фантастика –
знімати українські фільми
для екранізації любовного трикутника
мені потрібно максимум три актори

грошей потрібно не так і багато:
передовсім на плівку
на світло
на всі ці технічні діла
ще — мінімальний гонорар
для трьох основних акторів

я відчуваю як трохи хвилююсь
ще б пак –
говорю я сам до себе
спостерігаючи за малолітньою курвою –
студенткою

у якої клімакс або — вірогідніше —
вічна молодість
яку так переконливо втілює
на екрані Софі Марсо

залишається ще написати сценарій –
в принципі –
не таке вже й складне завдання
для того хто встиг подивитися сотню
французьких фільмів

але щось мене трохи напружує
щось мені муляє
і я вирішую для початку написати про все це вірш
персоніфікувавши у звичний спосіб
цілком незнайомі мені бажання
що дивним чином пов'язані із Софі Марсо

і тільки уже пізніше
викуривши останню сигарету й лягаючи спати
я здається все зрозумів:
цій країні не потрібне кіно
з любовним трикутником
поготів цій країні не потрібна Софі Марсо

якби вона випадково
чи скажімо — заради приколу —
народилася в цій країні
то викладала б укр. мову в середній школі
у ліпшому разі знялась би в рекламі:
ось що буває з жінками які не були в парижі...

вийшла би заміж за депутата сільської ради
або водія маршрутки
хоча... з її істеричним характером

вона би давно закінчила в районній дурці...

25 січня 2006 р.

центральный меседж цієї книги

намагаюсь тебе уявити
жінко
тебе що хочеш до мого ліжка
намагаюсь але не можу

відчуваю що трохи нервуюсь
найліпше в такому випадку
спробувати трохи відволіктися:
дописати якогось листа
випити дуже солодкої кави
розкрити роман на першій-ліпшій сторінці
і прочитати приміром таке:
*„він одкашлявся, прочищаючи горло;
потім сказав, що приймає цю пропозицію...”*
й одразу її закрити
зауваживши
невідомо з якою метою номер тієї сторінки

це ще нічого не значить –
намагаюсь зібрати себе до купи
і повертаюся знову до тебе
жінко
до тебе що хочеш до мого ліжка

як завше в таких от випадках –
лютують морози й багато снігу
направду –
зима — пора усіх ненормальних
чого не можна сказати про травень
чи навіть квітень

подивившись на сніг за вікном
у випадковому місці знов відкриваю книгу:
*„для мене найбільшою радістю було давати
йому насолоду...”*

і трохи далі на тій же сторінці:
„у двадцять років у мене була чудова вульва...”

у двадцять років у неї чудова вульва –
тобто з *губами* там все гаразд
ось він –
центральний меседж цієї книги
сторінки сто десять і сто двадцять п'ять

30 січня 2006 р.

факультативність порожнечі

Мішелю Уельбеку

поспішаючи до найближчого інтернету
я уже наперед радію новим листам
втім на екрані mamay2003@ukr.net
немає ніяких нових листів
перечитувати якісь давніші бажання немає
це простір що в принципі мабуть мертвий
з огляду на його оманливу легкодоступність
щось на кшталт споглядання чиеїсь піхви
на світлинах фотосесії 2003-го року
які я колись надрукую в журналі „Кальміус”

потім удома я роблю собі дуже солодку каву
і виходжу палити на промерзлий балкон
над верхівками кленів — повний місяць
крім нього — нікого й багато снігу
жодних тобі Мішелю бременських музикантів
а *віденських акціоністів* — і поготів
тільки сніг тільки місяць і дуже солодка кава
і *відсутність листів* — ніби це щось таке вагоме
щось таке про що варто думати
замерзаючи на балконі із кавою і сигаретою

13 лютого 2006 р.

будень

наркозалежність від батьківщини
сьогодні лікується досить просто
поготів як зникає предмет любови
хоч об'єкт залишається ніби на місці

нарешті минули усі свята —
о святість прийдешніх сумирних буднів!

травень 2006

Сумирний будень

нічого окрім еміграції

Боброві

мій теперішній страх
це майже упевненість –
більше нічого уже не буде
більше нічого не може бути
окрім еміграції

яку я ненавиджу вже тепер...

8 червня 2006 р.

туск

на жаль українці
мають лише приблизний стосунок
до того
що у дебільній Європі
мають за помаранчеву революцію

приблизно такий же стосунок
до неї має скажімо Андрей Хадановіч
що носить свою батьківщину
в своєму серці
і є патріотом того що ховає в серці

травень 2006

розпач

я говорю своїм студентам
про історію української літератури
і водночас міркую
про всю недоречність такого заняття

їх зрозуміти можна –
вони здобувають дипломи
а що здобуваю я?
саме тому — мене зрозуміти не можна

травень 2006

зажурений ранок

зранку я зі своїм трирічним сином
прямую до його садочка
що по-москальськи зветься
журавушка

(по-їхньому мабуть лагідно
але мій комп'ютер
вперто намагається розділити це слово
на два
і ці два по суті окремих слова
доволі влучно відбивають стан мого сина
коли я — тупий і бездушний монстр
тягну його силоміць
до тієї *жури за вушка*)

втім — *це таке*
як говорить один мій далекий
бориспільський друг
бо власне хотілось про інше:

коли ми (обидва зажурені)
прямуємо до садочка
нас неодмінно перестріває якийсь дідок
і відстрілює в мене одну сигарету
хоча це не мій ветеран —
він був не на нашому боці

отож я дивуюсь

але завше ділюсь зі старим тютюном
він посміхається
зауважуючи на пачці верблюда
і думає мабуть що це трофейні
плутаючи при цьому поняття і континенти

ми нічого не маємо проти цього старого
хоча він і не наш ветеран
у нас із сином є інша жура
коли ми виходимо зранку
і прямуємо до того гръбаного садочка

травень 2006 р.

мій малий застудився

у сусідній кімнаті кашляє мій малий
застудився маленький
і я — коли чесно — не можу писати прозу
або іншу яку прутню
коли у сусідній кімнаті кашляє мій
малий

23 травня 2006 р.

Спаситель

Спаситель стає на коліна — вони кривавлять
він цілує цю землю — вона свята
трамвай зупинився —
на колії хтось помер
він відхаркує кров крізь розбиті губи:
хороша у вас країна

Спаситель чекає на мене
говорить: приходь —
ти відбув цю скорботну пригоду
тепер ти мій
і його покалічені руки пестять моє волосся
я цілую ці руки і кров на моїх губах

Спаситель занурює руки в мою печінку
яка ще тепла
зіниці його сміються
це таке перманентне у нього гобі —
рятувати мене
рятувати усіх придурків у цьому світі

8 червня 2006 р.

нічого окрім її болю

легкодоступність цієї жінки
відверто мене засмучує —
навіть тепер
коли вона поруч зі мною
і смажить для мене картоплю

відвертість її така божевільна
вона просто не знає меж
а з іншого боку —
я зовсім нічого про неї не знаю
нічого окрім її болю

28 червня 2006 р.

усі мої тигри

усі мої тигри сьогодні вдома
і я відчуваю спокій
гортаючи книгу в шістсот сторінок
(інколи так буває)
один з дев'яти мотивів
для майбутньої реінкарнації
тимчасово втрачає свою актуальність:
я більше не знаю болю
(чуєте? — пані Олю!)
я більше не прагну болю
гортаючи книгу в шістсот сторінок
умовивши тигрів лишитися
вдома
скасувавши мобільний зв'язок
та деякі інші
прикмети fucking цивілізації

28 червня 2006 р.

що вона робить з його та своїм коханням

а він все питав і питав:
„що ти зробила із нашим коханням юля?!”
забуваючи інколи прикладати рурку до вуха
мабуть не надто бажаючи чути
що саме вона зробила із їх коханням
ясно що нічого хорошого вона не зробила
я був випадковим свідком цієї драми

інколи він замовкав
хоч і не надто уважно слухав те що вона говорила
потім знову ставив питання руба
мовляв — що ти зробила з коханням юля?!

я не бачив його обличчя
натомість я добре собі уявляю обличчя тієї юлі

вона намагалася щось пояснити
а він знову і знову ставив своє питання
це тривало доволі довго —
аж поки на рахунок не закінчилися гроші
наприкінці їх розмови він встиг саркастично
побажати їй *доброї ночі*

як я розумію — за останні три роки
світ анітрохи чомусь не змінився
тому зайве мабуть питати в тієї бляді
у кого вона відсмоктала сьогодні
і в кого відсмокче завтра
і що вона робить з його чи своїм коханням

29 червня 2006 р.

що мені з цим робити

Бенові з деяким сумом

треба знайти якусь лярву яка відсмокче
потім про це написати вірш
я знаходжу
і потім звичайно пишу
але світ все одно не стає добрішим
щодня убивають
гвалтують
знімають про це кіно
і я вже не знаю що мені з цим робити друже...

29 червня 2006 р.

два питання й одна невеличка претензія

день розпочався зі звичної спеки
і звичних уже питань:
„ty zhyvuj? chomu movchysh?
ne zmih — to hochu b povidomyv”...

така купа питань
плюс одна невеличка претензія
до всього — нелюдська спека
відсутність столового білого у холодильнику
відсутність навіть пива у холодильнику
і я вже не знаю —
чи я ще живий? чи насправду не зміг?
і чому завчасно не повідомив?

тим часом перечитую книгу книг —
про те як генрі зустрівся з джун
напередодні своїх тридцяти трьох років
і єдине що знаю сьогодні напевне
так це лише те що завтра уже субота
а наступного року мені уже тридцять сім

30 червня 2006 р.

дві піраміди три пальми й один верблюд

розглядаючи дві піраміди
три пальми й одного верблюда в моїх руках
вона говорить:
„*ти ніколи мене не кохав
ти бачив в мені лиш піхву...*”

я звісно мовчки усе це слухаю —
най говорить — мені не шкода
але передовсім — аби ви знали —
мені байдуже
мені не шкода що я бачив у ній лиш піхву

2 липня 2006 р.

я ненавиджу цю країну

коли друзі відходять чи пак –
виїздять до найближчого екватору
лишаються ледве помітні тіні –
на полицях лишаються книги –
написані ними тут
що видається не надто природнім
коли знаєш контекст
або маєш поняття про клімат
чи принаймні спілкуєшся з аборигенами
а потім зі слідчим прокуратури
скажімо на предмет уживання тобою
державної мови в громадських місцях...
пане слідчий! я хочу наразі зізнатись:
я ненавиджу цю країну –
цей улюблений тихий острів
де я потихеньку гину й ніхто не бачить...

8 липня 2006 р.

у супермаркеті все спокійно

коли починається ця біда
у цей чорний розріджений простір
залітають його телеграми
але не доходять мої листи

ізраїльські танки прасують землю
яка традиційно уже *нічия*
втім у ній вистачає маленьких дітей
і вагітних жінок

коли починається ця біда
мені так банально кортить напиться
аби не чути
ці криваві новини з усіх фронтів

між іншим: загинув Шаміль Басаєв
світ спокійно ковтнув цю новину
у супермаркеті все спокійно –
доки крапають гроші й не вимкнуто струм

доки їдуть в Європу нові проститутки
з моєї країни

15 липня 2006 р.

один або два мотиви

з усіх цих історій — кумедних або й не дуже
ти виніс одне знання
і ти міг би писати підручник
або безкінечний роман відповідного жанру
принаймні читати лекції
в донецькому медичному університеті
але тобі добре відомо: усе це не має сенсу
бо матриця досвіду дуже коротка
й занадто проста:
один або — максимум — два мотиви
і жодних проблем із майбутньою реінкарнацією

20 липня 2006 р.

етюд про свободу

відбивати бошку экс-президентові Кучмі
або Чаушеску — до того ж разом з дружиною —
це ще не є свобода
піднятися раз за життя з колін —
це — знов-таки — ще не свобода
свобода — це коли тобі хочеться дихати
просто заради процесу дихання
а не за гроші або інші які преференції
свобода — це коли біосфера втрачає спокій
у пошуках суки заради самої суки
свобода —
це прапор поразки в долонях твоїх сподівань

24 серпня 2006 р.

балада про справжню дружбу

ми не бачились мабуть з півроку або і більше
тому деякий час мовчали і нам було добре
він трохи посивів і мабуть змужнів
написав за цей час нову повість і книгу віршів

*а знаєш — сказав він і знову змовк —
я трахав її — буквально вчора...
давала ця сука з помітним бажанням —
це я до того аби ти не мав ілюзій...*

і я вкотре відчув як у грудях вовтузиться розпач
як в долоні ввійшли непомітні цвяшки любови
як під ребрами всохли джерела обох річок...
а потім ми пили пиво і спілкувались доволі чемно

26 серпня 2006 р.

в епіцентрі недобрих твоїх означень

твоя інфантильність така природня
що в принципі мабуть нічого уже не зміниш
але крапку поставити теж не можна —
лише цілувати трикутник й вологе лоно

кохати тебе — це така непроста робота
від кохання до тебе не порятує жоден цинік
навіть такий як Мішель Уельбек
хоч можливо він зовсім не цинік — хіба я знаю

я дам тобі кілька його книжок
і ти зробиш свої самостійні висновки
а завтра розкажеш мені щось нове про погоду
і розповідь буде для мене невтішна

і я вже не певний чи можна лишитись живим
у сузір'ї отруйних твоїх метафор
в епіцентрі недобрих твоїх означень
у яких я запізнююсь завше лише на єдиний крок

29 серпня 2006 р.

убий мене просто зараз

якщо можеш
коли тобі часом буває мене шкода –
убий мене просто зараз
і світ стане трохи ліпшим
принаймні – добрішим і перспективнішим

убий мене просто зараз якщо ти такий пухнастий
якщо ти настільки чистий
я буду тобі лише вдячний
якщо можеш – убий мене просто зараз
і не будемо більше про це говорити...

2 вересня 2006 р.

[з циклу „усі мої друзі”] Бен

Бен на моїх очах стає бізнесменом
добре це чи погано? –
я думаю добре:
стане реальним таким буржуєм
поїде нарешті в Мюнхен
забуде совок відкриє нові ерогенні зони
буде спокійно вживати пиво й писати вірші
трахне якусь німкеню

у нього вже є комерційний директор
і навіть – ти чуєш країно?! –
у нього вже є бухгалтер –
тобто він буде нарешті платити усі податки
і я собі думаю:
добре це чи погано? –
сподіваюся – добре:
як наслідок цього – поїде колись у Мюнхен

відкриє новий і безпечний рахунок в банку
відкриє радість палити гроші
як інші придурки собі відкривають чакри
і буде поволі щасливо старіти...
а я буду до нього літати в гості
чи принаймні писати йому листи
довгі листи про кумедну безглузду країну
де він народився але так і не встиг померти...

втім тепер він не зможе померти уже ніколи

14 вересня 2006 р.

диявол іде за тобою

диявол іде за тобою сестро
неначе тінь
він — усі твої успіхи
весь твій блиск
і тільки у межах поразки
у спазмах болю
тінь його жовта спізниться
на крок або два

і маєш радіти поразкам
сестро
маєш радіти
коли його тінь відступає на крок
або два
маєш тоді радіти сестро —
у розпачі певно й до тебе
приходить Бог

20 вересня 2006 р.

канабісу завше буває мало

най жовтень засипле мене золотим своїм листям —
канабісу завше буває мало — як говорить один поет
жовтень — це просто такий неймовірний дайвінг —
таке ніби гобі для самотніх жінок і місцевих поетів
тож можна не паритись і надалі спокійно вживати
червоний портвейн на додачу до нього — червоний
winston — адже ця боротьба за мир у всьому світі
насправді нічого не варта — війна за ларьки триває
вона буде тривати вічно — *канабісу завше буває мало*
як говорить один мій знайомий поет коли ми з ним
разом у підпільному кінозалі дивимось порнофільми
запізнившись на кіножурнал про хороше і світле

25—26 вересня 2006 р.

про вірші які вже ніхто не почує

доля російськомовного поета у цій країні
відгонить правдивим трагізмом
тут немає його росії
тут *занадто багато* його росії
аби він міг почуватись одним із нас
він навіть не здатний нормально напитись
як зазвичай напиваємось ми –
він все одно не буде одним із нас
бо всі ці розмови про другу державну мову
заважають нам думати про алкоголь
і про тьолок під алкоголем
зрештою тьолкам ще гірше –
бо ми так багато говоримо про політику
що зовсім забуваємо про світло в кінці тунелю
про всю цю внутрішню еміграцію
нарешті про вірші поета які вже ніхто не почує
і мені як на те – шкода
бо *поміж портвейном і смертю*
у нього ще буде багато хороших віршів
віршів які вже ніхто не почує

27–28 вересня 2006 р.

доведеться дивитись усі ці фільми

з дитинства люблю порнофільми
відколи себе пам'ятаю — я завше любив ці фільми
у перших які я бачив знімалась моя сусідка
вона була старша за мене можливо на кілька років
усе це знімалося просто на сходах парадного
або у садочку за нашим будинком
пам'ятаю: на землю лягали задимлені сутінки
і разом із ними на спину лягала моя сусідка
тепер уже так не знімають: тепер уже все серйозно:
панчохи взуття на шпильці театральні розкритий рот
моя колишня сусідка має дочку двадцяти двох років
дочка вийшла заміж за грека й працює тепер у його
борделі

28 вересня 2006 р.

грудень

фініки добре вживати з чаєм
пізніше колись
у грудні:

сидіти собі удома
не їхати в жоден київ
де вітер
й бездомність на кожному кроці
в усіх кишнях
а друзів –
хіба що *троє* –
на ціле місто

це повернення в грудень
де серце на шальках і фініків фунт
і ні болю ні жалю
ніби вирвано аркуш із книги життя

і по всьому...

29 вересня 2006 р.

мене убивають твої коханці

наснився сон: я на хрустких простирадлах
займаюсь із тобою коханням
але ми не самі принцесо
ліжко стоїть у великій концертній залі
і в залі присутні численні твої коханці
включно із водієм маршрутки і поваром із ресторану
я прокинувся — був недільний базарний день
і була неймовірна спокійна осінь
я йшов на базар купувати цибулю
і перехожі дивились на мене так
наче вони щось про мене знають
ця еклектика у стосунках повільно мене вбиває
мене убивають твої коханці
хоч інколи згадуєш про це розсуваючи вкотре ноги...

29 вересня 2006 р.

до Говарда Філіпса Лавкрафта

Говарде Філіпсе Лавкрафте друже
можеш спокійно спати
ми вкотре з тобою програли
наразі уже остаточно...
уявляєш яке джерело для віршів?
для готичних твоїх новел?
для тих що виконують танок?
для того хто занадто багато палить?!

30 вересня 2006 р.

мене від усіх вас нудить

політики і комерсанти
священні корови
сучасности! –
мене від усіх вас реально нудить

поетові є де встромити осиковий кіл
свого „не бажаю” й свого „не вірю”
його від усіх вас реально й стабільно
нудить

вірш – це остання його територія
перламутрові сходи ведуть
в нікуди –
це трохи лівіше серця

там
де малий персональний Ісус
укотре спокійно вимірює ступінь
болю

8 жовтня 2006 р.

хтось пише про мене книгу

у мене є друг
він пише про мене книгу
хоча офіційно це типу його щоденник
на жаль я не хочу назвати
його ім'я...
до речі:
він зможе померти лише закінчивши
книгу
ці фалократичні ігри
такі безумні такі безпечні...

10—12 жовтня 2006 р.

ксенофобія мабуть

сто років уже не кохався
з брюнетками
от і сьогодні –
також не з брюнеткою
тепер от сиджу намагаюсь писати тобі
листа

знову дзвінки з телебачення
(добре хоч
не з посольства сполучених штатів)
я не звертаю увагу
бо що я їм можу сказати? –
що у віршах моїх хтось знайшов
мазохізм?

що я майже тиждень уже
тверезий? –
ніхто ж все одно не повірить
навіть Бен не повірить
я й сам коли чесно не вірю...

втім — це лише для тебе
ти міг би із цього зробити абзац

непоганої прози

вписавши мої негаразди у свій щоденник
тому і говорю
про всі ці проблеми з брюнетками

хоча сьогодні
можна було б говорити й про те
що *великий турецький письменник*
таки отримав
один мільйон триста тисяч доларів

а чим він до речі *великий* –
не знаєш?
втім усе це дрібниці порівняно з тим
що інший такий же турок має нині
[учора й завтра] мою брюнетку...

12 жовтня 2006 р.

ТЬОЛКА СПОЧАТКУ СІДАЄ НА ГОЛОС

я мабуть щасливий письменник
від мене ніхто не чекає *написаних книг*
на відміну від інших придурків
по всьому світі
я ще й досі можу спокійно собі читати
забуваючи скільки мені вже років

втім дістала якась журналістка:
із п'ятої спроби вона зізналась
що в мене якийсь там
чимось цікавий для неї голос
який би вона неодмінно хотіла пустити
за кадром свого сюжету

я ледве утримався і не сказав їй
що це для мене звичайна справа
коли тьолка сідає спочатку на голос а потім –
на член...
знаю: всіх нас дещицю нудить...
але можу про це написати хіба що вірш

17 жовтня 2006 р.

гра із кубиками

Боброві

її тіло так ніколи й не стало
слухняною глиною
у моїх руках
мені навіть не завше вдавалося
перевернути її на живіт
аби увійти в неї ззаду –
так як найбільше й хотілося

її тіло вологе смагляве гнучке
наче віск
ніколи насправді мені
не належало –
це треба наразі визнати:
я так і не став магістром гри –
складаю і знову руйную кубики

24 жовтня 2006 р.

попри увесь оптимізм науки

я прийшов танцювати на ваших могилах
на ваших зогнених кістках
що й собі
здригались колись в пароксизмах кохання
а тепер от лежать – суцільним гноем
ні в сих ні в тих
без жодного шансу без жодної спраги –
тліють у напрямку реінкарнації
що попри увесь оптимізм науки
все-таки не відбудеться – і не чекайте
хоча оптимізм не така вже й гидотна штука
згоден

26 жовтня 2006 р.

спочатку були ведмеді

спочатку були вони –
ведмеді й жіночий статевий орган
я так собі думаю
що для ведмедів це мала бути
така собі метафізична пригода
такий собі
екзистенційний барліг
де можна було сховатись в сезон дощів
і перебути — комфортно і тихо
цей першопочаток болю
що зветься насправді просто –
невичерпна потреба в тобі принцесо...

9 листопада 2006 р.

Господь повертається у підпілля

вони знову стріляють з важких гармат
стрілять у небо стріляють в серце
так мало безумства у цьому світі —
вони знову здійсмають в повітря свої літаки

Господь на це дивиться досить спокійно
він чистить зуби і варить каву
підпалює сигарету й сідає в зручний фотель
на іншому боці Атлантики знову шоу

він палить і думає: пора у підпілля
бо тероризм — це не просто літак
що з'явившись із повними баками
заливає своїм одкровенням увесь мангеттен

Господь допиває каву і думає: так пора
пора повертатись у звичне своє підпілля
бо перманентно слухати їх молитви
направду вже *понад* скромні його зусилля

30 листопада 2006 р.

батьківщина буде спокійно спати

коли тебе поведуть уночі на розстріл
батьківщина буде спокійно спати
тебе розстріляють у повній тиші
а батьківщина буде байдуже спати
не буде навіть кому посміхнутись востаннє
і кинути дрібку землі у вологі очі...
і тільки один Господь прокаже свою молитву
заледве чутним сумирним голосом
і потім ще мовчки буде один сидіти
на кухні й повільно пити розчинну каву
а заразом — відповідати на всі есемески
що будуть й надалі надходити в твій телефон

4 грудня 2006 р.

наука про всесвіт

вона називала тебе *айнциге*
(ці безумні і чорні її листи!)
і паралельно стрибала в інші ліжка
наука про всесвіт
вважає ці речі звичайним блядством
а їй просто хотілося свята
про нього вона прочитала в книзі
вона ще не знала що книги брешуть

17 грудня 2006 р.

майже [расизм]

поміж Павндом і Лоркою
я обираю Павнда –
не хочу любити ромів і чорних джазменів
не говорячи вже про інших
поміж мертвими і живими
я обираю Павнда –
з ним цікавіше і тепліше

ти можеш мені не вірити
але спробуй принаймні –
поміж чистими білими і пухнастими
вибрати Павнда або Селіна
вибрати цей *недоречний* острів
вибрати майже [гетто]
і лишатись у ньому в добу супермаркетів

27 грудня 2006 р.

обличчя моїх читачів

я бачив декого зі своїх читачів
не скажу що це завше було приємно
декого з них я реально бачив
інших із легкістю могу собі уявити –

їх обличчя й усі їх шкідливі звички
що хоч якось підтримують їх у житті
декого з них я люблю
більшість із них я просто не розумію

і від того стає некомфортно і навіть зле
і тоді я пишу їх обличчя й усі їх шкідливі звички
і це – не така вже й шкідлива звичка –
звичка писати вірші

29 грудня 2006 р.

поет — поетові

бійся прикметників синку — говорив мені Езра
і я боявся

30 грудня 2006 р.

Езра не любить Америку

Езра досі не любить Америку
і це анітрохи мене не дивує
натомість поет Корсо вважав що в Америці дуже весело
Езра вважає трохи інакше і це нормально
не нормально лишень так багато про це говорити
мабуть

24 січня 2007 р.

мішень

коли я сьогодні стояв на балконі
то несподівано й гостро відчув
яка я хороша мішень –
для найгіршого навіть снайпера
зазвичай я стою і курю нерухомо
лише зрідка збиваючи попіл
у попільничку
що стоїть на маленькому столику
я аж надто хороша мішень
на своєму балконі
аби снайпер колись не з'явився –
із вудками і гачками...

17 лютого 2007 р.

труп твого ворога

не так уже й довго сидів ти на березі річки
і річка принесла до берега труп твого ворога

коли ти уперше зблизька його побачив
то зрозумів що у тебе немає й не буде уже ворогів
адже у тебе немає рахунку в банку немає машини
навіть немає мікрохвильовки та евровікон

утім ти все-таки маєш
з десяток пристойних віршів
а ще маєш сина
що зранку заходить до твоєї кімнати й говорить
доброго ранку тату

у тебе ще все попереду – навіть Нью-Йорк і Париж
і те найсолодше місто в якому *недобрий хтось*
побачить як річка гойдає на хвилях твій труп
і стане нарешті *добрим*

28 січня 2007 р.

ЗМІСТ

УБИТИ ЕЛЬЗУ

чорні вени твої вітчизно... ..	7
а божий гнів — то тільки ласка божа... ..	8
заціпило на осінь і не попускає... ..	9
а то сестричко — трахнулися й досить... ..	10
торкайся серця тихо знічено й небавом... ..	11
цей біль на овиді — його не доторкнись... ..	12
і був початок радше ніж кінець... ..	13
є відстань поміж деревом і птахом... ..	14
я не вив не вбивав упокорених вовком... ..	15
а буде тиха осінь — зірочка впаде... ..	16
де сина плач загорнутий у крижму... ..	17
чомусь усе це більше не лякає... ..	18
ця тиха музика без прощення і спину... ..	19
наразі складно віддаватись глибині... ..	20
не суть що рух по колу чи наосліп... ..	21
сидиш римуєш мовчки і не знаєш... ..	22
омагазинено приречено граційно... ..	23
цей тихий вересень постояв і пішов... ..	24
останній вірш не привід для печалі... ..	25
вже темна тінь моя благає з того світу... ..	26
з усім своїм прозорим чистим небом... ..	27
дзвінки опівночі скрадаються мов таті... ..	28
убити ельзу — теплий синій промінь... ..	29
цей вологий надщерблений вечір... ..	30

самотня ніч свідзінський чорна кава... ..	31
зимовий вовк не виживе один... ..	32
тож навіть вурду зварять інші а не ми... ..	33
тож ваші мертві вибрали мене	34
визбируєш життя — зернятками у полі... ..	35
сидиш у келії, самотній ніби рак... ..	36
вночі до мене знов навідувалась смерть... ..	37
сиділа банда при столі — навколо мрії... ..	38
уступишся і все — вважай зламали брость... ..	39
ця парость, що розкошує на зрубі... ..	40
а гаддя кублиться — все далі й далі... ..	41
наговори мені хоч трохи снігу... ..	42
я тихо вмер — не буде панахиди... ..	43
минаєш небо — гори ці нестерпні... ..	44
заціпило — й не хочеться стогнати... ..	45
це просто цвинтар — ані руш... ..	46
відкрити двері й вистояти мить... ..	47
коронований снігом перейдеш цю зиму... ..	48

КОНУСИ І ДИРИЖАБЛІ

конуси і дирижаблі... ..	52
Сосюра... ..	53
ось так непомітно минало літо... ..	55
підтримуючи розмову... ..	56
харків awaiting... ..	58
від'ємність краєвиду... ..	59
граматика наших стосунків... ..	61
бюстгальтер третього розміру... ..	63
сайгон (самотність)... ..	64
сайгон (місто з вікна каварні)... ..	65

без аргументів.....	68
просто така ріка.....	69
запах жінки.....	70
кілька тупих питань.....	71
бездомність (донецьк — київ — транзит).....	72
ne s кем vupit' vodki... ..	75
сестри говорять що всі мужики уроди.....	76
Софі Марсо.....	78
центральний меседж цієї книги.....	81
факультативність порожнечі.....	83

СУМИРНИЙ БУДЕНЬ

будень.....	85
нічого окрім еміграції.....	86
туск.....	87
розпач.....	88
зажурений ранок.....	89
мій малий застудився.....	91
Спаситель.....	92
нічого окрім її болю.....	93
усі мої тигри.....	94
що вона робить з його та своїм коханням.....	95
що мені з цим робити.....	97
два питання й одна невеличка претензія.....	98
дві піраміди три пальми й один верблюд.....	99
я ненавиджу цю країну.....	100
у супермаркеті все спокійно.....	101
один або два мотиви.....	102
етюд про свободу.....	103
балада про справжню дружбу.....	104

в епіцентрі недобрих твоїх означень.....	105
убий мене просто зараз.....	106
[зциклу „усі мої друзі”] Бен.....	107
диявол іде за тобою.....	108
канабісу завше буває мало.....	109
про вірші які вже ніхто не почує.....	110
доведеться дивитись усі ці фільми.....	111
грудень.....	112
мене убивають твої коханці.....	113
до Говарда Філіпса Лавкрафта.....	114
мене від усіх вас нудить.....	115
хтось пише про мене книгу	116
ксенофобія мабуть.....	117
тьолка спочатку сідає на голос.....	119
гра із кубиками.....	120
попри увесь оптимізм науки.....	121
спочатку були ведмеді.....	122
Господь повертається у підпілля.....	123
батьківщина буде спокійно спати.....	124
наука про всесвіт.....	125
майже [расизм].....	126
обличчя моїх читачів.....	127
поет — поетові.....	128
Езра не любить Америку.....	129
тридцять п'ять років без Езри Павнда.....	130
дельта не надто святої Ірени.....	131
мішень.....	132
труп твого ворога.....	133
час алкоголю.....	134
смерть у кредит.....	135

Літературно-художнє видання
Бібліотека альманаху “Кальміус”

Серія: Укрсучліт
Випуск XIX

Олег Соловей

Живі і Мертві:
Книга віршів

Редактор *Льова Роттер*
Верстка *Веніамін Білявський*

Підписано до друку 5.05.2007.

На обкладинці:
Сергій Прінь. “Плакальниці”, 1997 (полотно, олія)

Олег Соловей. Живі і Мертві:
С 60 Вірші 2004 – 2007 рр. – Донецьк:
Видавнича агенція „OST”, 2007. – 140 с.

Книга віршів Олега Солов'я „Живі і Мертві” представляє читачеві поетичні тексти, створені впродовж 2004–2007 років. Песимізм, порожнеча й невіра в будь-які перспективні проекти сучасності, – ось ті чуттєві маркери, що визначають ліричну контрапунктуру поета.

ББК 84 (4 Укр) – 5

